Sumonyi Zoltán

Az 1989-es ősz

Kosztolányi százéves ötletére

Még negyvenhét éves vagyok.
Ősz van, este.
Régholt remény megint az
égre festve;
a Parlament előtt, szoros tömegben
barátok és a két fiam köröttem.
És ifjú arcukon látom a meghatott
csodálkozást, mit egykor láthatott
kamasz szememben néhány volt barát. –
Nyitják most fönt az Országháznak
ablakát,
s egy ünnepélyes hang tagolva, lassan,
hogy szétterjedjen lenn és a magosban,
úgy zengi, mint egy himnuszt, egy imát:
Köztársaság! Köztársaság!

Ha haldoklom, elmondok egy imát:
Ősz volt, este.
Régholt remény volt megint az
égre festve;
a Parlament előtt szoros tömegben
barátok és a két fiam köröttem.
És ifjú arcukon láttam a meghatott
csodálkozást, mit régen láthatott
kamasz szememben néhány volt barát. –
Nyitották fönt az Országháznak
ablakát,
s egy ünnepélyes hang tagolva, lassan,
hogy szétterjedjen lenn és a magosban,
úgy zengte, mint egy himnuszt, egy imát:
Köztársaság! Köztársaság!

2018. január.